

Signes de resurrecció

Dij, 13/04/2017 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Com podem fer ressorgir les comunitats cristianes o les congregacions religioses que, en el món occidental, sembla que s'esllangueixen a marxes forçades?

L'esplendor del passat és un mer record. La grandesa d'una època perd la mida al mirall retrovisor. Els cants i el llorer del Diumenge de Rams redueixen el seu ressò en els replecs de la memòria. El futur, després de fases de passió i mort, és la tomba buida. Davant d'ella, brota el vertigen del no-res. Els lideratges es desdibuixen. Els deixebles es dispersen. Els temps de glòria, de la multiplicació dels pans, dels miracles, de les multituds... queden tan enrere. N'hi ha que somien a recuperar-los, però no hi ha res a fer. D'altres s'aferren a les formes com si en elles hi hagués la vida. Ombres, només ombres. El futur és nou. El futur és diferent. El futur és imprevisible. Es tracta d'abaixar la guàrdia o de mantenir el tipus, la convicció i la fe en uns paràmetres que no depenen de nosaltres.

Primer, la creu. L'imperi de la cristiandat s'esquerda per tot arreu. El recurs d'apedaçar-la permet prolongar-la per un temps, però no l'eximeix de la seva passió i mort. L'Església de Constantí ha escrit moltes pàgines de glòria, però s'ha allunyat del perfum de l'Evangelí. Si no es perd tot, no es pot guanyar tot. La seguretat no pot residir en la consistència de la barca, sinó en la presència de Jesús en ella. Costa tant veure la vida des d'aquesta òptica! Tenim massa inoculats els virus de la mundanitat espiritual. Èxit, reconeixement, poder, prestigi, diners... La creu parla de fracàs, de fragilitat, de pobresa, de menyspreu... Un dilema que no admet mitges tintes.

Segon, la tomba buida. Quan les dones i els deixebles volen plorar la mort de Jesús, acudeixen a la tomba. Van tenir una sorpresa majúscula, perquè la troben sense el cos del crucificat. El buit genera horror, desitjos d'omplir-lo de qualsevol cosa o, també, ens obre a un cel nou i a una terra nova. La temptació de les comunitats cristianes, de les congregacions religioses, consisteix a no saber interpretar els signes. Ningú no s'ha endut Jesús, és ell qui ens vol portar a una dimensió nova. Viure el buit, afrontar-lo de manera creativa, és un pas inevitable. Les temptacions assetgen perquè es pot generar frustració i desesperança. Es tracta d'una crida a un canvi substancial.

Tercer, la vida nova de la resurrecció. Ja res no és com abans. La presència del Ressuscitat donarà vigor a uns deixebles que es van amagar en les hores difícils, que van témer les autoritats injustes, que van tremolar davant la insinuació del seu origen galileu. Portar el signe de Jesús els podia conduir a la creu. Ara, la creu els proporciona la força d'anunciar el Regne de Déu amb humilitat, però sense complexos. Temps de l'Esperit. Són els signes de la resurrecció. Les comunitats cristianes, les congregacions religioses, entenen per fi que el deixeble no és més que el seu mestre. Amb humilitat. Sense complexos.